

JOHN CRUNCH

ZOMBIE APOKALYPSA

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Válka sama o sobě je nepříjemný stav, do kterého se člověk může v životě dostat, ale válka se zombie... A jak se ukáže, není to ani zdaleka to nejhorší!

Prosím, dávejte pozor, nešlapejte vedle a nezůstávejte déle na návštěvě u Smrti. Jakmile se objeví, okamžitě prchněte. Jak říkávají elektrikáři: «S tím si raději nezahrávej, a jestli jsi si zahrál, tak okamžitě zmiz».

John Crunch © 2019

Skleněný můstek s.r.o. © 2019

Překlad Mgr. et Mgr. Adriana Fico © 2019

Redaktor Štěpanka Kačerová Lovacká

ISBN 978-80-7534-233-1

Obsah

Prolog

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

Epilog

Prolog

Obrovské mnohamilionové město tepalo spěšným lidským životem. Přesto, že atmosférické továrny byly v kosmické kolonii Nový Mars zbudovány teprve před několika desetiletími. Tato monstra, zázračný to výtvar inženýrské mysli, však okamžitě vytvořila příznivé klima pro obyvatele Země, protože dokázala nasýtit vzduch neobyvatelné planety směsí vodíku a kyslíku. Na pozadí každodenních starostí bylo toto město okamžitě osídleno.

Lidstvo se jako parazitující organismus přisálo na povrch planety a přineslo s sebou nemoci sobě vlastní, které se netýkaly pouze lidského zdraví. Jednou takovou nemocí byla tzv. „zvědavost“, které řada kolonistů vděčila za svoje zaměstnání. Byli to novináři, kameramani, redaktoři a podobná zvířena, jejíž podrobný výčet nemá smysl.

Jednoho krásného slunečného dne, a že na Novém Marsu byly některé dny jak malované, novinářka Gladis z televizního kanálu Venkovan prohledávala policejní spisy. Hledala v nich informace, v kterých je alespoň špetička něčeho, co připomíná senzaci. Ale celé dopolední snažení bylo zatím marné. Vyplývala už dvě hodiny pracovní doby místo toho, aby s redaktorem pracovala na sestřihávání pořízených záběrů. Pokud do oběda potřebné informace nenajde, tak ji dnes nepustí do vysílání a místo akčních a ag-

resivních každodenních reportáží ji čeká nudný přehled zpráv za uplynulý týden.

„No tak už někdo někoho zabte, co je na tom těžkého?“ mumlala si pro sebe Gladis, zatímco listovala ve spisech a nervózně si u toho žmolala pramínky svých světlých vlasů.

A pak se stalo to, co dříve či později přijít muselo. Přišlo nové hlášení, v kterém bylo něco zajímavého.

„Bože!“ vykřikla a polekala tím svého kolegu kameramana, který pospával na kožené kancelářské pohovce. „Tak přeci existuješ, teď to vím!“ zvolala, přičemž teatrálně složila ruce v modlitebním gestu a vzhlédla ke stropu. „Zaku, koukej zvednout tu svou línou prdel, hoří v mrakodrapu Galaktiky!“

„Sakra!“ zaskočený Zak se několikrát neúspěšně pokusil zvednout z pohovky. Nakonec se zmátořil, rychle se chopil svého kameramanského náčiní a vyrazil za svou parťačkou, která už byla ta tam. Po cestě porazil několik spolupracovníků.

Kanceláře jedné z nejvlivnějších korporací posledních dob se nacházely v samém středu města. Byl to vysokánský mrakodrap vybudovaný podle nejnovějších stavebních technologií, jehož designerské pojetí poněkud šokovalo okolní prostředí svým vyzývavým půdorysem a bokorysy. Právě sem měli kameraman s novinářkou namířeno. Už po cestě spatřili šedý dým, který se valil z vyšších podlaží, ačkoliv plameny vidět nebylo.

„Očividně se ještě oheň nestačil rozšířit,“ vyjádřil svou domněnku Zak.

„Jakmile dorazíme na místo,“ komandovala ho Gladis, „uděláme záběr na celkovou situaci a pak se pokusíme využít zmatku a dostat se do budovy. Musíme se dostat co nejdříve, ať zachytíme paniku.“

Zak kýval hlavou a díval se přitom střídavě na ni a na požár, zatímco mu v ruce dohořival nedopalek tenkého doutníku. Nerad této panovačné přitažlivé ženě odporoval, či přesněji, nepovažo-

val to za účelné. Raději se vždy snažil jednat přesně podle jejích plánů a instrukcí.

Gladis doletěla k hlavnímu vchodu budovy. Hbitě vyskočila z auta, přičemž ve spěchu zapoměla zavřít dvířka. Postavila se zády k mrakodrapu, bleskurychle se upravila a když ji Zak dostal do záběru, byla už připravena k natáčení. Zak zvolil optimální úhel záběru a pak dal znamení: „Jedem“.

„Před několika minutami v této budově došlo k silnému výbuchu. Svědkové nám popsali, že lidé vybíhali v panice z budovy a navlékali si respirátory a plynové masky,“ sdělovala do kamery. „Mimořádně silný požár nyní běsní ve vyšších patrech, hasiči spěšně připravují požární techniku. Oficiální vládní představitelé prozatím situaci nekomentují.“

Gladis před sebou zkřížila ruce, čímž označila záběr za hotový.

„Zaku, dovnitř, honem! Požádej o přímý přenos.“

„Jsem ready.“

Kameraman tryskem vyrazil za Gladis, která svými ostrými podpatky div že nevykřesávala z asfaltu jiskry. Když se tito dva téměř v běhu dostali po schodech ke vchodu do hlavní haly, náhle do kameramana narazil muž v bílém plášti. Zakryl si tvář rukou a pokračoval dál dolů po schodech. Nejen že se neomluvil, zdálo se, že si Zaka vůbec nevšiml. Zakovi se jeho obličej zdál povědomý. Na okamžik se zastavil, aby se za mužem ohlédl. Zak si byl jist, že už ho někde viděl. Ale kde?

Uvnitř haly byla panika znatelnější než venku. U dveří a výtahů červeně blikala signální světla „Východ“. Monotónní, ač nikoliv nevkusná melodie informovala personál budovy o nouzové situaci, zatímco příjemný ženský hlas vydával krátké pokyny, jak se zachovat.

„Točíme!“ zvolala Gladis, která se hned otočila ke kameře a zároveň si upravila účes.

Zak na novinářku instinktivně namířil kameru. Plynule přiblížil obraz a zároveň zachytil, jak lidé utíkají na pozadí výstražných blikajících světel.

„Nacházíme se uvnitř budovy společnosti a vidíme, jak zaměstnanci ve velkém počtu rychle opouštějí svá pracoviště. Zkusíme se někoho z nich zeptat, co se zde vlastně děje.“

Gladis bezostyšně zastavila muže, který běžel kolem:

„Promiňte, televizní kanál Venkovan. Řekněte, nejste zraněný? Co se stalo? Proč je zde taková panika? Není výbuch nebezpečný?“

„Nic nevím,“ zastavil se na vteřinu muž, ale v tu ránu do něj někdo ze zadu vrazil a už byl unášen davem k východu. „Nějaký výbuch, utečte!“ křikl ještě.

„Stali jsme se tedy svědky mimořádné paniky,“ pokračovala novinářka. „Vážení diváci, my se nyní pokusíme přiblížit k ohnisku požáru zjistit, zda je výbuch nebezpečný. Exkluzivně pro televizi Venkovan, Gladis Coronerová.“

Prodírali se dál běžícím davem, až doběhli k rychlovýtahům. Naskočili do prvního, který se uvolnil.

Po cestě nahoru se Gladis trochu vydýchala a s vítězoslavným úsměvem se podívala na svého parťáka.

„Tak tomu říkám sensace, jsme první!“

„Jen abychom nezůstali poslední,“ zahuhlal Zak s výrazem, který prozrazoval, že se mu to nezamlouvá.

Aniž by dojeli do patra, v němž běsnil požár, výtah se zastavil. Vyšli. Bylo tu prázdno a ticho, které prořezávaly jen zvuky poplašného signálu.

„Musíme někoho najít. Třeba ještě někdo sedí u sebe v kanceláři?“ napadlo Gladis.

Zak přikývl.

Nemuseli hledat dlouho. Zakrátko narazili na kancelář, ve které nebyl jeden, ale hned tři takoví workoholici. Gladis do ní let-

mo nahlédla, aby se přesvědčila, že v ní opravdu jsou. Zastavila se, aby popadla dech, a otočila se ke svému kolegovi.

„Dva stojí v protilehlém rohu u okna jakoby se nechumelilo a pijou kafe,“ řekla a uchichtla se do dlaně. „Třetí je hned vedle a zírá do stolu,“ znovu se přihloupě pousmála Gladis.

Zak se opět zamračil. „Točíme.“

Rázně vešli do místnosti.

„Dámy a pánové, prosím o chvíli pozornosti,“ začala novinářka. „Copak vy neslyšíte na chodbě poplašný signál? Proč ho ignorujete a neopouštíte budovu, tak jako ostatní? Copak se nic nestalo? A co ten výbuch? Není nebezpečný?“

Muž, který seděl u stolu, se s tupým výrazem pomalu zvedl a přistoupil k ní. Něco si tiše mumlal, úpěl či dokonce vrčel. Svým nepřítomným pohledem si Gladis nejdříve změřil a pak udělal bleskurychlý pohyb. Čapl ji za vlasy, přitáhl k sobě a s velkou silou se jí zakousl do krku. Vyrval velký kus masa, až krev vystříkla přímo do hledáčku kamery.

Krátce před tím, než zemřel, si Zak vzpomněl, kdo byl ten muž v bílém plášti. Spatřil ho ve zprávách jen několik málo dní před požárem. Ale to už nebylo důležité.

***

Z televizního vysílání, které bylo v době přenosu zablokováno systémem mezihvězdných vysílačů sektoru ZX-19.

Skrze krvavé skvrny na svých obrazovkách diváci vidí, jak novinářka s hlasitým vřiskotem padá na zem, muž si na ni nasedne a porcuje si ji na kousky.

Kameraman celý výjev ještě chvíli natáčí, dokud k němu nepřiskočí dva muži a nezačnou si na něm pochutnávat.

Kameramanovi padá kamera z rukou a diváci na chvíli vidí jen nohy obou mužů, kteří k němu přiběhli, a slyší srdceryvné předsmrtné kvílení. Pak je vysílání přerušeno.

1

Luxusní hvězdná jachta prošla přes poslední kontrolní stanoviště. Hypersvětelný generátor se rozběhl a barevné indikátory se rozsvítily. Vyslaly do mrtvého kosmického prostoru signál, že meziplanetární plavidlo je připraveno k přechodu mezi soustavami. Z předního okénka se na světelné impulsy z generátoru soustředěně díval pilot jachty. Jmenoval se Driver. Právě se spojil s hraničním přechodem Sluneční soustavy. Po formální kontrole totožnosti mu kontrolor povolil mezihvězdný přechod ke generátoru podsvětelného výstupu v rajonu družice Jupiteru. Jachta už byla v kosmu téměř dva týdny a tenčily se jí zásoby vzduchu a hlavně paliva. Dostat se od Jupiteru k Zemi teoreticky nepředstavoval problém, ale ve vesmíru bylo vždy záhodno počítat s nějakými nečekanými situacemi.

Driver pociťoval bezbřehou hloubku vesmíru nasáklou absolutním chladem temnoty, nervy měl napjaté jak struna. Tak daleko se Sylvii ještě nikdy neletěli, k Zemi to mají téměř dvě stě světelných let.

„A co když generátor selže? Co když se už nikdy nedostaneme domů?“ honilo se mu hlavou celé dopoledne, jakkoliv se snažil neblahé myšlenky odehnat.

Jeho dívka Sylvie cítila, jak je Driver kvůli podsvětelnému skoku nervózní. Proto se z trucu rozhodla, že dnes z postele nevyleze. Musel jí tak do postele přinést snídani a kávu. Teď už seděl v tichosti na místě pilota a chystal se je odvézt zpátky, domů. Světélka na generátoru střídavě blikala, což znamenalo, že všechno jde podle plánu a generátor startuje. Náhle se však stalo to, čeho se Driver tak obával. U jedné z operací se rozsvítila červená kontrolka a na vteřinu se všechny světelné impulsy generátoru zastavily. Po chvíli se aktivoval signál všeobecného varování.

Ženský hlas bez života oznamoval:

„Dámy a pánové, korporace Galaktika zahajuje preventivní kontrolu hvězdných generátorů v soustavách ZX16 a ZX19. Generátory budou mimo provoz, dokud nebudou zjištěny příčiny závad.“

Pilot se zděšeně zadíval na vysílač mezihvězdného spojení a nebyl schopen ze sebe vydat ani hlásku.

Po vteřině tentýž hlas robota pokračoval:

„Dámy a pánové, z důvodu poruchy funkce podsvětelných generátorů hvězdných soustav ZX16 a ZX19 žádáme všechna plavidla, která neopustila hvězdné rajony, aby se přesunula do přístaviště pozemské kolonie Nový Mars a vyčkala, dokud nebudou dokončeny opravy.“

Driver nevěřil svým uším.

Po druhém hlášení následovalo třetí. Tentokrát to byl mužský mechanický hlas, který oznamoval:

„Dámy a pánové, vláda kolonie Nový Mars vyhlašuje mimořádný stav a zavádí karanténu na povrchu planety. Všechna plavidla, která přistanou v přístavišti kolonie, budou podrobena důsledné prohlídce a jejich majitelé a pasažéři budou přesunuti do izolace.“

Sylvie ještě nikdy neslyšela nikoho tolik nadávat. Driver byl vzteky bez sebe a mlátil do všeho, co mu přišlo pod ruku.

„Co se stalo, miláčku?“ zvolala a vyběhla na můstek, zatímco se oblékala do průsvitného hedvábného županu.

„Korporace vypnula generátor a my se z týhle kosmický díry teď nedostanem nejmíň tejden.“

Sylvie vytřeštila oči a přikryla rukou ústa, aby utlumila výkřik.

„To je strašný! Ale co mí rodiče... zítra ráno mě budou čekat. Co si pomyslí?“ Vrhla se k němu. „Kde budeme celý ten týden Driver?“

Driver, který ucítil její hebké tělo v náručí, se jakž takž uklidnil a políbil ji.

„Neboj se, lásko moje,“ snažil se svými slovy Sylvii předat něhu, kterou k ní v tento okamžik pociťoval. „Vydáme se teď na Nový Mars. Tam už určitě budou střediska mezihvězdného spojení. Zavoláme na Zemi a vše vysvětlíme.“

Jeho slova ji trochu povzbudila. Zašli do salonu a posadili se do křesel naproti sobě. Driver si nalil kapku whisky, aby se zcela uklidnil.

„Nový Mars je krásná planeta,“ pousmála se Sylvie. „Jsou tam skvělá místa pro dovolenou. S mámou jsme si tam před dvěma lety báječně odpočaly. Moře, teplíčko, palmy. Je to velká kolonie, pokud si to správně pamatuju. Žije tam nějakých třicet milionů kolonistů a všechna města a přístavy jsou na rovníku. Tam je nejmírnější klima. Mají dokonce svou armádu,“ dodala, aniž by se přestala usmívat.

„Je to odsud asi jeden světelný den cesty,“ řekl Driver. Neusmíval se, neboť ho neopouštěl pocit znepokojení. Začínal mít podezření, že problémy, které nastaly, jsou velmi vážné. „Má to jen jeden háček, zlato. Tamní vláda vyhlásila karanténu.“

„Proč?“ zeptala se nechápavě, oči doširoka otevřené.

„To nevím, ale myslím, že nemá smysl, abychom tu déle viseli vedle generátoru. Poletíme do té kolonie, než nám tu dojde vzduch.“

Vrátili se do pilotní kabiny a klesli do křesel. Jachta se otočila a začala se od podsvětelného generátoru rychle vzdalovat. Jeho červené světlo zhaslo, přestal se otáčet, silová pole se vyrušila a ze

stroje zbyla mrtvá hromada kovu. Mezihvězdný spojovací koridor byl zcela zakonzervován. V tento okamžik nebylo v okruhu stovek tisíc kilometrů ani živáčka. Jachta se nyní hnala k pozemské kolonii Nový Mars, která se nacházela na odlehle planetě několik milionů kilometrů odsud.

Po několika hodinách letu Sylvie v měkkém pilotním křesle usnula. Driver plavidlo řídil sám, v naprostém tichu. Až do příletu ke kolonii nepromluvili jediné slovo. Sylvie podřimovala, zatímco Driver byl pohroužen v myšlenkách o tom, jaký osud je čeká.

„Nějaké informace přece musí být k dispozici,“ přemítal.

Ale na televizní obrazovce nebylo nic než mrtvé zrnění, na všech kanálech.

„Musím se podívat do sociálních sítí, určitě tam někdo dal amatérské video,“ pomyslel si. Otevřel palubní konzoli, aby se připojil k mezihvězdnému internetu, ale serveru jachty se připojení k síti nepodařilo. Driver své snažení vzdal.

„Vypadá to, že stanice pro mobilní připojení na asteroidech jsou taky vypnuté. To je divné, ty přece nepatří korporaci, ale koloniální vládě. Vypnout se dají jen z povrchu planety. Co se tam proboha děje?“

Drivera polil studený pot, když si pomyslel, že by se ono jediné místo v okruhu desítek světelných let, kde jim může někdo pomoci, mohlo ukázat jako léčka. Podíval se do hvězdného atlasu a prošel si stručné informace o kolonii. Vskutku je to jak říkala Sylvie. Kolonie má přibližně třicet milionů obyvatel, na povrchu planety je řada letovisek a pláží. Je to místo vyhlášené svými restauracemi a kulinářskými pochutinami. Pak si všiml něčeho, co v něm vzbudilo silné podezření. V hlavním městě kolonie mělo své sídlo výzkumné středisko korporace Galaktika a právě ta je jedním z hlavních zdrojů příjmu říšských peněz do vládní pokladny. Na jednu stranu by se mohli radovat. Mohou se ohledně problémů s hvězdnými generátory obrátit na korporaci. Ale na druhou stra-

nu, co ta karanténa na povrchu planety? Oč tu jde? Oba milenci tak letěli do neznáma.

V předním okénku se objevil kotouč rudé planety. Jak se přibližovali, na jejím povrchu bylo možné rozeznat moře, oceány, pevninu a póly pokryté vrstvou ledu. Signál spojení se rozsvítil a hlas robota zahlásil:

„Prosím pozor! Posádka jachty Sylvie, přibližujete se k hraničnímu přechodu vlády pozemské kolonie Nový Mars. Důrazně Vás žádáme, abyste snížili rychlost a připravili se k připojení ke kontrolnímu stanovišti.“

Kontrolní stanoviště byla nevelká autonomní základna na oběžné dráze planety, kde se ověřovala totožnost přilétající posádky a kontrolovala jejich zavazadla nebo náklad. Jakmile k ní jachta dosedla, Driver vzal opatrně, aby nevzbudil spící Sylvii, jejich doklady, výpis z databáze o zavazadlech a technické doklady k plavidlu a otevřel poklop jachty. Jaké ale bylo jeho překvapení, když kromě robota na nošení nákladu na základně nikdo nebyl. A nejen to, z regálů duty-free obchodů bylo staženo veškeré zboží, v odpadkových koších nebylo ani smítko a všechno bylo úklidovými roboty vyčištěno tak, že základna byla čistá jako sklo. Nejméně týden sem určitě nevkročila lidská noha. Driver stál vedle poklopu jachty a celý tumpachový se díval na scénérii, kterou měl před sebou. Pak se vrátil na můstek a vzbudil Sylvii.

„Zlato, na týhle planetě se děje něco moc divného,“ vysypal na ni, jakmile otevřela oči.

„Na jaké planetě, kde to jsme?“ hlesla tiše Sylvie, která celá ospalá a rozcuchaná hned nepochopila, oč jde.

„Jsme na hraničním přechodu Nového Marsu. Jenže si představ, že tady vůbec nic není.“

Sylvie se snažila setřást ze sebe zbytky spánku, aby se vzpamatovala.

„Jak ,vůbec nic‘? Miláčku, nestraš mě. Bojím se,“ zadrmlila.

„Není tu ani noha, jen úklidoví roboti, musíme se vydat do přístavu bez doprovodu.“

„Bez doprovodu? Copak to jde?“

Sylvie se skrz okénko podívala na povrch planety. Najednou jí v mysli vytanul jeden televizní pořad o tom, jak se nějaká soukromá kosmická loď nečekaně začala přibližovat k přístavu jedné z říšských kolonií bez doprovodu příhraniční suborbitální kyvadlové lodě a jak byla obranným systémem planety sestřelena.

„Nemáme na vybranou, musíš mi pomoci. Teď budeme vstupovat do atmosféry a jachtou to bude pořádně cloumat. Takže si sedni za druhý knipl a začneme klesat k přístavu,“ řekl rázně Driver.

„Ale zlato, co když se najednou aktivuje jejich systém protiraketové obrany a sestřelí nás?“ zeptala se tiše Sylvie, upíraje na něj vyděšený pohled.

„Musíme to risknout. Když táta jachtu kupoval, pořídil k ní drahé vybavení pro identifikaci vlastní/cizí. Je to systém, který je určen právě na takovouhle situaci, kdy je potřeba nouzově přistát na povrch v říšské kolonii. Systém protiraketové obrany na planetě by nás měl identifikovat jako vlastní,“ snažil se ji ukonejšit Driver. Z jejího výrazu bylo patrné, že se mu to podařilo. Sylvie si sedla k druhému kniplu.

Jachta se odlepila od orbitální základny a začala klesat k povrchu planety. Po hodinovém klesání, během něhož to s nimi pořádně třáslo, loď s mocným řevem výkonných supermoderních motorů přistála v přístavu hlavního města kolonie Nový Mars – Dálný východ. Jakmile motory zmlkly, víko jachty se otevřelo. Objevili se Driver a Sylvie. Proti nim stáli čtyři ozbrojení lidé, podle uniformy příslušníci koloniální vládní armády.

„Vystupte!“ zavelel poručík. „Okamžitě!“

Driver se Sylvii vystoupili a přiblížili se k ozbrojeným mužům.

„Vaše doklady,“ řekl přísně voják, který si je prohlížel.

„Tady, pane poručíku,“ podal mu je Driver.

Sylvie stála mlčky vedle něj a dívala se střídavě na Drivera a důstojníka. Byla rozpačitá a nevěděla, jak se má chovat. Má se těch lidí panicky bát nebo naopak?

„Občane Drivere, občanko Sylvie,“ oslovil je voják, „vláda pozemské kolonie Nový Mars vyhlásila na povrchu planety karanténu. Musíme vás zadržet a izolovat od ostatních, než budou provedeny nezbytné sterilizační kroky nově příchozích.“

Vojáci se mračili, a proto se neodvažovali klást zbytečné otázky. Okamžitě se podvolili rozkazům a nechali se odvést.

V přístavní budově bylo prázdné. U východu do města stálo několik dalších vojáků a v čekárně seděla skupina vládních úředníků. Když kolem nich procházeli, Driver si všiml, že úředníci byli značně nervózní a znepokojeně mezi sebou hovořili. Skupina vyjela eskalátorem a dále výtahem, až nakonec dorazila do policejní služebny, kde seděl zavalitý vedoucí oddělení a křičel na muže v bílém plášti.

„Uvědomujete si vůbec, co se ve městě děje!? Nikdo nedokáže nastolit pořádek! Korporace je zavřená, nikdo nebere telefony! Kde je vaše vedení? Proč jste ještě nezřídili ani jedno očkovací centrum?“

„Pane důstojníku, právě proto jsem přijel, abych to řešil,“ drmolil muž v plášti.

„Přijels řešit kulový,“ vybafl policista a doprovodil svá slova patřičnými gesty, „Teď tu velím já. Dokud nezjistím, v čem je problém, budeš tu sedět zavřenej. Seržante, odvedte ho,“ obrátil se na jednoho z vojáků, kteří právě vešli.

Když doktora odvedli, všiml si policejní důstojník dvojice, kterou právě přivedli. Podle jeho brunátné tváře se dalo usoudit, že tento člověk ustavičně křičel.

„Koho jste to ještě přivedli, poručíku?“ obrátil se k vojenskému důstojníkovi a jeho hlas přecházel do křiku.

„Jsou to turisté, pane kapitáne. Po vyhlášení karantény korporace uzavřela mezihvězdné spojovací koridory a tihle dva nemohli opustit naši planetární soustavu.“

Vedoucí policejního oddělení se k nim otočil čelem a významně pronesl:

„Vážení občané, jste dočasně zatčeni, dokud se nezjistí vaše totožnost.“

„Ale pane kapitáne,“ začal se rozčilovat Driver, „máte přece naše doklady.“

V tom se ozvalo pípnutí komunikátoru interního spojení a policista zvedl sluchátko. Čím déle mu člověk na druhé straně spojení něco sděloval, tím více důstojníková tvář bledla. Zdálo se, že každou chvíli ztratí trpělivost. A skutečně:

„Jaký ultrazvuk? Jaký plazmomet? Vy jste se pomátl nebo co?!“ ječel kapitán, „okamžitě zřídte očkovací centra,“ skončil a praštil se sluchátkem. „Tyhle dva zavřete společně s profesorem. Všichni k východu z přístavu, srocují se tam obyvatelé města,“ rozdával příkazy, aniž by přestal křičet.

Voják je hrubě dostrkal do cely a zavřel za nimi dveře elektronickým zámkem. Na rozložené posteli seděl muž v bílém plášti. Ve slabém světle elektronky nebylo možné dobře rozlišit jeho tvář. Driver a Sylvie, kteří se drželi za ruce, si sedli na postel naproti němu.

Muž v plášti si dvojice, která se usadila kousek od něj, ani nevšiml. Soustředěně přemýšlel o událostech, které se přihodily. Tento člověk, s kterým se Driver a Sylvie ocitli v jedné místnosti, byl jeden z velkých mozků korporace Galaktika, profesor John Crunch. Vedl oddělení vývoje biologických zbraní a na Nový Mars přijel, aby pokračoval v jednom velmi významném experimentu. Ten se však z nepochopitelných důvodů vymkl kontrole.

Všechno to začalo tím, že John se před samým začátkem pokusu polil kávou. Následně si celých pět minut nadával, zlobil se na svou nešikovnost, čistil oblečení a měnil plášť. Potom nový nezku-

šený laborant málem upustil baňku s nanočásticemi viru. Právě, když mu profesor dovolil si opatrně prohlédnout ten zázračný duhový třpyt nanořetězců, které vytvořil speciální program z miliard mikroskopických umělých organismů. To, co následovalo později v průběhu experimentu, už ale profesorovi nebylo jasné vůbec. Virus byl úspěšně vpraven do DNA pokusného člověka a vytvořil nezbytnou strukturu, ale pak se náhle v přístrojích něco pokazilo. Server laboratoře přestal fungovat a následně začal hořet, přičemž se do ventilace dostal štiplavý dým. Ale to by ještě nebylo to nejhorší. Část přístrojů, které držely pokusného člověka pod kontrolou, selhala a on se vysmekl a dostal na svobodu. Mžikem v pokusném boxu rozmlátil všechny počítače, které byly ještě neporušené, vyrval dveře a vtrhl do laboratoře. Pokusný box, v kterém byla vysoká koncentrace kyslíku, okamžitě vzplál. Došlo k silnému výbuchu, kterým se celý katastrofický sled událostí dovršil. Virus se okamžitě začal šířit po budově společnosti a nakazil při tom několik zaměstnanců. Crunch zůstal zázrakem naživu. Nejdříve přežil ohlušující výbuch a pak se mu podařilo utéct před běsnícími pololidmi-polozombie. Znovu a znovu si teď v hlavě přehrával naprogramované řetězce experimentálního nanoviru a snažil se přijít na to, kde se v programu stala chyba. Byl s rozumem v koncích.

„Je strašně bledý,“ zašeptala Sylvie a přitiskla se k Driverovi.

„To je jen to slabé světlo.“

„Poslyš, možná by stálo za to se ho zeptat, co se to tu děje?“ pokračovala šeptem Sylvie. „On to určitě ví.“

„Zkusíme to,“ souhlasil Driver. „Ehm, pane, promiňte. Vy určitě budete vědět, proč nás tu zavřeli? Víte, moje přítelkyně, je z toho znepokojená a vystrašená. Proč na planetě vyhlásili karanténu? Nemohli jsme se dostat z vaší planetární soustavy. Z nějakého důvodu vypnuli generátory mezihvězdného spojovacího koridoru ZX16 a tak jsme museli přistát v tomhle, ehm, pohostinném městě.“

Muž v plášti nakonec ožil, upřel zrak na Drivera a Sylvii, pozorně si je prohlédl a odpověděl:

„Promiňte, byl jsem pohroužen do vlastních myšlenek. Hvězdné spojovací koridory jsou mimo provoz, říkáte? To je tedy dobře,“ řekl John, kterého informace zjevně potěšila. „To znamená, že přinejmenším automatika korporace neselhala a centrální superpočítač v atmosféře planety pohotově zaznamenal přítomnost molekul biologických zbraní.“

„Co to proboha povídáte?“ zvolal Driver překvapeně, „Co je na tom dobře?“

Paniku v jeho slovech jakoby potvrdil hluk, který sem doléhal z venku a který připomínal řev smečky dravé zvěře. Sylvie zbystřila.

„Co je to za zvuky?“

Nejdříve byly z ulice slyšet různé příkazy a výkřiky a čísi autoritativní hlas, který se snažil řev překřičet a zavelel: „Nestřílet!“ Pak se ozvalo vytí, které postupně sílilo, až přešlo do řevu. Sylvie popadla Drivera za ruku a silně ji stiskla. Jeho ruka byla celá zbrocená potem. Následovaly první výstřely, zaječel něčí blaster, za ním další. Ozvalo se mohutné zahřmění plazmometu a velmi silný výbuch. Místností, v níž seděli, to doslova otřáslo, ze stropu se sypala omítka. Elektronka se utrhla a zvonivě se roztříštila o podlahu. Ve tmě, která nastala, se venkovní dění zdálo ještě zlověstnější.

„Nejspíš plazma zasáhla jaderný reaktor automobilu,“ řekl doktor skrže narůstající řev.

Tma a strašný hluk měly na Sylvii zdrcující dopad, schoulila se do klubíčka a zavzlykala. Driver se snažil ji ukonejšit, ačkoliv sám byl vyděšen.

„Sylvi, dokud jsme v téhle místnosti, nic nám nehrozí.“

Podívala se na něj, ale ze strachu nedokázala říct jediné slovo.

K sílícímu hluku se přidávaly nové zvuky, při nichž stydla krev v žilách. Křik lidí, které jako by někdo řezal nebo rval na kusy. Sylvie

si zacpala uši a odmítala dále vnímat realitu. Driverovi se v podvědomí rýsoval výjev prasat, která se derou jedno přes druhé ke korytu, kvůli chutným pomyjím kvičí a chroptí jeden na druhého.

„Hrůza,“ hlesl muž v plášti. Vzpomněl si na zákeřné čelisti laboranta, který se na něj vrhal, jakmile se profesor vzpamatoval po výbuchu v laboratoři. Musel svému bývalému podřízenému vrazit skalpel skrz oko až do mozku, aby ho donutil povolit své sevření...

Do policejní služebny nečekaně vešlo šouravými kroky několik stvoření. Sípavě dýchala a místo slov vydávala hrubé neartikulované skřeky. Chvíli se tam potácela, převrhla několik stolů a pak se vydala k vazební cele. Trojice uvězněných seděla v tichu, ani nedutala. Někdo se pokusil do dveří cely opřít. Sylvie už napětí déle nevydržela a vykřikla. Driver jí silněji stiskl ruku. Na zlomek vteřiny za dveřmi zavládlo ticho. Pak se nestvůry s řevem, který trojice předtím slyšela z venku, začaly dobývat do dveří. Vězni vyděšeně zírali do tmy, hlavy obrácené ke dveřím. Dveře vazební cely byly naštěstí vůči takovému zatížení odolné. Po několika marných pokusech se monstra ještě chvíli u dveří postrkovala, přičemž nepřestávala vydávat své skřeky. Když bylo jasné, že se ke kořisti nedostanou, služebnu opustila. Hluk na ulici také začal pomalu ustávat. Vřískot a kvílení už se neozývalo, řev také utichl a nakonec se rozhostilo naprosté ticho.

„To bylo strašné, Driver, co to bylo?“ zeptala se Sylvie plačtivě.

Místo odpovědi se podíval na doktora, jehož bílý plášť byl ve tmě dobře vidět.

„Vypadá to, že z budovy přístavu odešli,“ pronesl John.

„Kdo to ksakru byl?! Tak řeknete nám už konečně, co se to tu vlastně děje?!“ obořil se na něj Driver.

„Jsou to lidé zrovna jako vy,“ odpověděl mu poklidně doktor, „jenomže jsou nakažení nanovirem. Nanovirus byl vytvořen týmem, který pracoval na vývoji biologické zbraně korporace Galaktika. Všechny vzorky byly skladovány na Plutu ve Sluneční